

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 2024 ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΓΙΑ ΑΠΕΙΘΑΧΙΑ ΡΗΞΗ ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ

Άρθρο του Κώστα Τριχιά στο jacobin.gr

Στο ψευτοδίλημμα «ΕΕ ή εθνική απομόνωση και αναδίπλωση», που είναι η μόνιμη επωδός της προπαγανδιστικής μυθολογίας των αστικών κυβερνήσεων και κομμάτων, εμείς απαντάμε: «Έξοδος από την ΕΕ, πιο κοντά με τους λαούς της Ευρώπης, όλο και πιο μακριά από τους δυνάστες μας, που μας σέρνουν σε πόλεμο και κοινωνική καταστροφή».

Η ΕΕ σαν η πιο προχωρημένη μορφή καπιταλιστικής ολοκλήρωσης στον πλανήτη, σαν τον παράγοντα που καθορίζει με τρόπο αποφασιστικό τις πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα ορίζοντας το γενικό πολιτικό και οικονομικό πλαίσιο και τις συγκεκριμένες πολιτικές σε κάθε πτυχή της ζωής (εκπαίδευση, υγεία, δημόσια αγαθά κλπ) είναι λογικό να κατέχει εξέχουσα θέση στη συζήτηση στην αριστερά και την πολιτική διαπάλη στην κοινωνία.

Η ένταξη στην ΕΕ και το NATO εξαρχής αποτέλεσαν τις κορυφαίες επιλογές του αστικού πολιτικού κόσμου, αποτελώντας οργανικά μέρη μιας ενιαίας στρατηγικής που συνέπλεκε τα πολιτικά, οικονομικά και γεωπολιτικά συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου και εξασφάλιζε τη στήριξη της «δυτικής» κεφαλαιοκρατίας στη στερέωση της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας της άρχουσας τάξης.

Η ένταξη και παραμονή της Ελλάδας στην ΕΕ υπηρετεί μια τριπλή στρατηγική: κεφαλαιοκρατική ανάπτυξη, αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού, πολιτική σταθεροποίηση του αστικού συστήματος.

□ Η κεφαλαιοκρατική ανάπτυξη έχει ως «καύσιμη ύλη» τη λιτότητα, την αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων, την καταβαράθρωση των δημόσιων κοινωνικών πολιτικών αλλά και την αντιδραστική αναδιανομή του πλούτου προς όφελος του κεφαλαίου με τη μορφή των χρηματοδοτικών εργαλείων της Ε.Ε. (ΕΣΠΑ, Ταμείο Ανάκαμψης κτλ)

□ Η αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού στο πλαίσιο της ΕΕ σημαίνει «σάρωμα» της μικρής και μεσαίας αγροτικής και βιοτεχνικής οικονομικής δομής με ταυτόχρονη ανάδυση ισχυρότερων καπιταλιστικών επιχειρήσεων, ελληνικών και ευρωπαϊκών.

□ Η πολιτική σταθεροποίηση του αστικού συστήματος σημαίνει αυτό που είδαμε στη φάση της ελληνικής κρίσης του 2012-2015. Όταν τα κόμματα στην Ελλάδα παρουσίασαν αδυναμία να διαχειριστούν την κρίση και τον λαϊκό ξεσηκωμό, έσπευσε όλος ο μηχανισμός της ΕΕ για να σώσει και να ανασυγκροτήσει το

αστικό μπλοκ εξουσίας. Τότε κρίθηκαν και οι πολιτικές δυνάμεις στον βασικό τους ρόλο: Την επομένη ενός αυθάδους μαζικού «ΟΧΙ» σε ποσοστό 62%, όλα τα κόμματα –και το ΚΚΕ– βρέθηκαν μαζί στο Προεδρικό Μέγαρο να στηρίζουν την κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ με το επιχείρημα ότι «έξω από το ευρώ έρχεται καταστροφή».

Σήμερα, η ΕΕ βρίσκεται σε κρίση και ταυτόχρονα σε μετάβαση. Γενικότερα ο διεθνής καπιταλισμός διανύει φάση τελματώδους στασιμότητας. Οι πολύμορφοι ανταγωνισμοί οξύνονται. Ο καπιταλιστικός κόσμος πολώνεται σε έναν σκληρό ανταγωνισμό δύο βασικών πόλων-μπλοκ για την παγκόσμια ηγεμονία: «δυτικές» δυνάμεις (ΗΠΑ, ΕΕ, Ιαπωνία) από τη μια και ο ανερχόμενος υπό διαμόρφωση πόλος κρατών και οικονομιών (Κίνα, Ρωσία, BRICS κ.α.) από την άλλη, με ισχυρή παρέμβαση και κεντρικό ρόλο της Κίνας και της Ρωσίας.

Στην ίδια την ΕΕ ενισχύονται η στροφή στον πόλεμο, η επιβολή σκληρής, διαρκούς λιτότητας με βάση το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης, η αντιδημοκρατική/ολοκληρωτική στροφή και επιταχύνεται η καταστροφή της φύσης στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης». Πάνω σε αυτό το έδαφος αναπτύσσονται πολύπλευρες αντιθέσεις και στοιχεία κρίσης στο εσωτερικό της.

Η θέση απόλυτης εναντίωσης στην ΕΕ με στόχο τη διάλυσή της και κρίκο επίτευξής της την άμεση έξοδο της Ελλάδας από αυτή, σε συνδυασμό με τη διεκδίκηση μιας αντικαπιταλιστικής/σοσιαλιστικής/διεθνιστικής προοπτικής, αποτελεί περισσότερο από ποτέ «λυδία λίθο» για την Αριστερά.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΕ ΣΗΜΕΡΑ

Σήμερα η ΕΕ προετοιμάζει για τους λαούς ένα νέο πρόγραμμα «Σταθερότητας και Ανάπτυξης», που θα τεθεί σε ισχύ από την 1.1.2025. Σύμφωνα με αυτό, τα δημοσιονομικά κριτήρια που οδήγησαν στην καταστροφική ύφεση του 2008-2015 γίνονται ακόμα σκληρότερα. Το έλλειμμα από 3% περιορίζεται στο μισό (1,5% του ΑΕΠ), ενώ κάθε χρόνο το χρέος θα πρέπει να παρουσιάζει ετήσια μείωση κατ' ελάχιστο 1% του ΑΕΠ.

Αν στην «ετήσια μείωση» προσθέσουμε τους τόκους που πρέπει να εξυπηρετούνται, τότε το ποσό αυτό ανεβαίνει περίπου στα 10 δισ. € (!), καθώς οι τόκοι για την εξυπηρέτηση του χρέους για το 2023 θα φτάσουν στα 7,37 δισ. €, αυξημένοι κατά 1,8 δισ. € λόγω των αυξήσεων των επιτοκίων που αποφάσισε η ίδια η ΕΚΤ (!).

Η αύξηση του χρέους σε όλες τις χώρες της Ευρώπης λόγω κρίσης και πανδημίας απαντιέται με μια τρομακτική επιλογή δημοσιονομικής λιτότητας σε όλους τους τομείς (παιδεία, υγεία, περιβάλλον, επενδύσεις), εκτός των πολεμικών δαπανών, που εξαιρούνται από τον υπολογισμό του ελλείμματος! Για τον πόλεμο, λεφτά υπάρχουν...

Παράλληλα η ΕΕ και οι κυβερνήσεις των κρατών-μελών οδηγούν τους λαούς της Ευρώπης ολοταχώς στον δρόμο της πολεμικής προετοιμασίας και στο σφαγείο του πολέμου. Δεν είναι μόνο η «ολόπλευρη στήριξη στην Ουκρανία», είναι το γενικό κλίμα στρατιωτικοποίησης που φυσάει στην Ευρώπη, που φτάνει έως την πολιτική και ψυχολογική προετοιμασία για την αποστολή χερσαίων στρατευμάτων στην Ουκρανία!

Ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Σαρλ Μισέλ δήλωσε πως «η Ευρώπη πρέπει να περάσει σε λειτουργία οικονομίας πολέμου»!

Ήδη το 2022 οι στρατιωτικές δαπάνες στην ΕΕ είχαν αυξηθεί κατά 38% σε σχέση με το 2018: από 173,5 σε 239,7 δισ. €.. Τα τελευταία δύο χρόνια η στρατιωτική παραγωγική ικανότητα της ΕΕ αυξήθηκε κατά 50%. Για πρώτη φορά στην ιστορία της ίδρυσε ξεχωριστό «Ευρωπαϊκό Ταμείο Άμυνας» με προϋπολογισμό 8 δισ. €..

Η ΕΕ στηρίζει τη σφαγή στη Γάζα και το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ. Έχει τα χέρια της βουτηγμένα στο αίμα του παλαιστινιακού λαού!

Όλα αυτά δείχνουν πως η ΕΕ όχι μόνο δεν είναι παράγοντας «σταθερότητας και ειρήνης» αλλά αποτελεί σφηκοφωλιά πολέμου. Όχι μόνο δεν είναι ανταγωνιστική ή εναλλακτική στο ΝΑΤΟ αλλά συνεργάζονται πλήρως. Για μια ακόμα φορά το σύνθημα «ΕΕ και ΝΑΤΟ πολέμου συνδικάτο» επιβεβαιώνεται..

Θα μπορούσε να συνεχίσει η απαρίθμηση των πολιτικών της ΕΕ σε όλα τα ζητήματα της αντιπαράθεσης. Την εκπαίδευση (όπου τα ιδιωτικά πανεπιστήμια επιβλήθηκαν δια της ΕΕ), στα δημόσια αγαθά (που ξεπουλιούνται με την υποχρεωτική εφαρμογή των πακέτων απελευθέρωσης) το περιβάλλον (που μέσω της «πράσινης ανάπτυξης» προωθεί την ιδιωτικοποίηση των συστημάτων ενέργειας, την υποταγή τους στα χρηματιστήρια ενώ συνεχίζει ακάθεκτη την ενίσχυση των καταστροφικών εξορύξεων ορυκτών καυσίμων, «πρασινίζει» το επίσης ορυκτό φυσικό αέριο και την πυρηνική ενέργεια!), τη ρατσιστική Ευρώπη-φρούριο με τους χιλιάδες δολοφονημένους στα σύνορά της.

Όμως αυτά είναι περίπου γνωστά. Θα περιοριστούμε σε παρατηρήσεις για την στάση της αριστεράς απέναντι στην ΕΕ.

Ο ρόλος της πάλης κατά της ΕΕ και οι απαντήσεις στην αριστερά

Η στάση της αριστεράς απέναντι στην αστική πολιτική στον τομέα των διεθνών σχέσεων και συμμαχιών είναι κριτήριο για τη γενικότερη αντίθεσή της στην αστική τάξη και στο εσωτερικό της κάθε χώρας.

Η ελληνική αριστερά, ηττημένη από τον Εμφύλιο και τσακισμένη από το μετεμφυλιακό αστικό κράτος, ενώ θέλησε να σταθεί σταθερά στο πλευρό των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων και είδε με καχυποψία και εχθρότητα τις πρωτοβουλίες των αστών και τις «ευλογίες» των πατρónων της Δύσης, δεν έκανε την αναγκαία ανάγνωση αυτών των εξελίξεων, ώστε να μπορεί να διαμορφώσει μια εργατική αντικαπιταλιστική στρατηγική.

Στην πρώτη περίοδο, από την ΕΔΑ έως το παράνομο ΚΚΕ αναδείχτηκε μεν σωστά η επιδίωξη του ευρωπαϊκού κεφαλαίου να βάλει στο χέρι τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας καθώς και την πολιτική της ζωή, όμως υποβαθμίστηκε η επιλογή και το ταξικό συμφέρον της ίδιας της αστικής τάξης της Ελλάδας από αυτή την πορεία. Έτσι, σε διάφορες παραλλαγές, κυριάρχησε το σχήμα «εξαρτημένη Ελλάδα με ανύπαρκτη βιομηχανία και οικονομία - αρπακτική ΕΟΚ». Στο πλαίσιο αυτό, υπόρρητα, διατυπωνόταν η θέση-αυταπάτη ότι το συμφέρον του συνόλου σχεδόν των κοινωνικών δυνάμεων, μαζί και της «εθνικής», «πατριωτικής» και μεσαίας αστικής τάξης, ήταν κοινό με αυτό της μάζας των αγροτών, των μικρών επαγγελματιών και της εργατικής φτωχολογιάς, σε ένα «μέτωπο κατά της εξάρτησης και της καταστροφής».

Πολύ σύντομα ωστόσο η θεώρηση αυτή, ειδικά μετά τη διάσπαση του ΚΚΕ και τη δημιουργία του ΚΚΕ Εσωτερικού (1968), διχάστηκε αφενός σε μια μετριασμένη εκδοχή της πάλης «ενάντια στην εξάρτηση από την ΕΕ», που εξέφραζε το ΚΚΕ (αλλά δημαγωγικά και το ΠΑΣΟΚ έως το 1981), αφετέρου στην «υπεράσπιση της ευρωπαϊκής προοπτικής», που ρητά έθετε το ΚΚΕ Εσ. ως προϋπόθεση «εκσυγχρονισμού» της χώρας. Με τη σταδιακή διολίσθηση του ΚΚΕ από τη θέση για έξοδο στην «πάλη ενάντια στις συνέπειες» αλλά και την καταϊγιστική ηγεμονία του «ευρωπαϊσμού» σε όλο το αστικό πολιτικό σύστημα, τον οποίο εισήγαγε εντός της αριστεράς κυρίως η λεγόμενη «ανανεωτική πτέρυγα», οι διαφορές αυτές έγιναν σχεδόν άορατες, με αποτέλεσμα την ίδρυση το 1989 του Συνασπισμού με σύγκλιση ΚΚΕ-ΕΑΡ (διαδόχου του ΚΚΕ εσ.).

Ορισμένα ρεύματα που αναφέρονται στην ευρύτερη αριστερά υιοθετούν το επιχείρημα ότι η ΕΕ αποτελεί αντίβαρο στις αντιπαράθεσεις ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη και στους εθνικισμούς τους..

Η ζωή έχει δείξει το αντίθετο. Η καπιταλιστική διεθνοποίηση αναβαθμίζει τους αστικούς ανταγωνισμούς

από το «τοπικό» επίπεδο και τις συνοριακές διαφορές σε παγκόσμιες συγκρούσεις, οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές τελικά, για την ηγεμονία στο παγκόσμιο σύστημα.

Άλλες αριστερές δυνάμεις αρνούνται να συγκρουστούν με την ΕΕ, στο όνομα της αντίθεσης στον ακροδεξιό «ευρωσκεπτικισμό» και για να μην ταυτιστούν μαζί του.

Η «αντίθεσή» της ακροδεξιάς όμως γίνεται από τη σκοπιά της «εθνικής» διαπραγμάτευσης της αστικής τάξης σε κάθε χώρα όπου δρα. Επομένως η πολιτική της είναι βαθιά αντεργατική, εθνικιστική και ρατσιστική, ενώ φροντίζει να προσαρμόζεται ανάλογα, είτε όταν συμμετέχει σε κυβερνήσεις συνεργασίας είτε όταν συγκροτεί αυτοδύναμη κυβέρνηση. Τότε, απορρίπτει κάθε ιδέα σύγκρουσης με την ΕΕ (π.χ. Μελόνι στην Ιταλία, Λεπέν στη Γαλλία).

Τέλος, από άλλα τμήματα της αριστεράς η ΕΕ παρουσιάζεται ως ο κόσμος της δημοκρατίας, της ελευθερίας, της «συμπερίληψης» και των «ατομικών δικαιωμάτων».. Ωστόσο η τυπική ισότητα απέναντι στον νόμο, οι τυπικοί δημοκρατικοί κανόνες και θεσμοί, η τυπική κατοχύρωση του ενός ή του άλλου ατομικού δικαιώματος, η τυπική ελευθερία τού συνέρχεσθαι με δυσκολία αποκρύπτουν την πραγματική κατάσταση: τη βάνουση καταπάτηση ακόμα και των ίδιων των συνταγματικών κανόνων, την περιφρόνηση των δημοψηφισμάτων, τον αυταρχισμό και την καταστολή ακόμα και με χρήση στρατού όπως στη Γαλλία του Μακρόν, τη συνολική αυταρχικοποίηση της ΕΕ και των αστικών πολιτικών συστημάτων.

Στον χώρο της αριστεράς αναπτύσσονται δειλά κάποιες κριτικές όχι ως προς τον συνολικό χαρακτήρα της ΕΕ αλλά ως προς τις «συνέπειες» των πολιτικών της, διεκδικώντας κάποιες διορθώσεις είτε προς «περισσότερο πολιτική ενοποίηση με όρους δικαιοσύνης, και όχι μόνο οικονομική» (π.χ. ΜΕΡΑ25) είτε με «περισσότερη εθνική διεκδίκηση» και στόχους που αφορούν «εξαιρέσεις» σε διάφορα πεδία (π.χ. Μελανσόν στη Γαλλία, Βάγκενχχετ στη Γερμανία) ή το ζήτημα του νομίματος αποσπασμένο από τα υπόλοιπα θέματα (Σχέδιο Β & ΛΑΕ παλιότερα).

Πρακτικά, στην Ελλάδα ΣΥΡΙΖΑ, Πλεύση Ελευθερίας, Νέα Αριστερά και ΜΕΡΑ25, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, επιμένουν να στηρίζουν μια «καλύτερη» Ευρωπαϊκή Ένωση, με διάφορους αστερίσκους και υποσημειώσεις. Το ΚΚΕ τοποθετείται ενάντια στην ΕΕ, ωστόσο στην πράξη όχι μόνο δεν θέτει ως πολιτικό στόχο την έξοδο από αυτήν, αλλά προτάσσει τους «κινδύνους που αυτή θα έχει σήμερα», συντασσόμενο σε κρίσιμες καμπές με την κυρίαρχη πολιτική (Δημοψήφισμα 2015).

Η θέση του **NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση** και της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** συνοψίζεται στο τρίπτυχο: **Απειθαρχία στο καθεστώς δημοσιονομικής «σταθερότητας» και του πολέμου – Συνολική σύγκρουση – Έξοδος από την ΕΕ.**

Είναι θέση που συνδέει την ανάγκη της συσπείρωσης των μαχόμενων δυνάμεων που γεννιούνται μέσα στη συνειδητοποίηση των τραγικών επιπτώσεων του σφαγείου της ΕΕ με την κομμουνιστική διεθνιστική προοπτική στην Ελλάδα και στην Ευρώπη.

Ο διεθνιστικός στόχος της διάλυσης της ΕΕ του κεφαλαίου, του αυταρχισμού, του ρατσισμού και του πολέμου –για μια άλλη διεθνοποίηση αλληλεγγύης σε σοσιαλιστική και κομμουνιστική κατεύθυνση– περνάει σήμερα από την αντικαπιταλιστική αποδέσμευση κάθε χώρας.

Η υπεράσπιση των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων και πολύ περισσότερο μια αντικαπιταλιστική επαναστατική τομή στην Ελλάδα, είναι αδύνατη χωρίς το κόψιμο του «ομφάλιου λώρου» που συνδέει την αστική τάξη της χώρας με το στρατηγείο της ΕΕ, δηλαδή την έξοδο από αυτήν. Από την άλλη, η διάλυση της ΕΕ είναι αναγκαίος όρος για μια σοσιαλιστική-κομμουνιστική διεθνοποίηση της Ευρώπης. Η πορεία αυτή δεν μπορεί να υπάρξει φαντασιακά ως μια «ταυτόχρονη» διάλυση (αδύνατη για λόγους πολιτικής, οικονομικής ανισομετρίας), αλλά μέσα από την ήττα της αστικής στρατηγικής σε κάθε χώρα, που για την Ελλάδα και άλλες χώρες της δεύτερης και τρίτης ταχύτητας σημαίνει την έξοδο από αυτή.

Στόχος μας με την έξοδο δεν είναι «να σωθεί η χώρα» γενικά. Ούτε να καταστούν «εξαγωγίμα» τα προϊόντα των ελληνικών καπιταλιστικών επιχειρήσεων με κινεζικούς μισθούς. Αντίθετα η έξοδος από την Ε.Ε. είναι βασικός κρίκος για την άμεση ανάσχεση της επιδείνωσης της θέσης της εργατικής τάξης, των φτωχών αγροτών και άλλων λαϊκών στρωμάτων στην Ελλάδα αλλά και αναγκαία αφετηρία για την εργατική εξουσία και την πορεία προς τη σοσιαλιστική-κομμουνιστική προοπτική.

Η πάλη για απειθαρχία-ρήξη-αποδέσμευση δεν είναι για το μέλλον, είναι για το τώρα, καθώς η ΕΕ και οι πολιτικές της –ενάντιες σε κάθε λαϊκή διεκδίκηση– βρίσκονται πίσω από κάθε κυβερνητική πολιτική. Η λογική ότι τώρα παλεύουμε για τις συνέπειες και βλέπουμε για την αποδέσμευση, λογική την οποία ακολουθεί στην πράξη όλη η αριστερά (από το ΜέΡΑ25 ως το ΚΚΕ), πρακτικά αποφεύγει το σκληρό στρατηγικό ερώτημα.

Η ΕΕ ΔΕΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ

Λέμε όχι στις αυταπάτες ότι η ΕΕ «μεταρρυθμίζεται», ότι μπορεί να μετασχηματιστεί σε «κοινωνική Ευρώπη», σε «πράσινη Ευρώπη», σε «Ευρώπη των λαών», σε «εναλλακτικό πόλο ειρήνης», όπως προτείνει το ΜΕΡΑ25, αναπαράγοντας τις σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες.

Οι πολιτικοί θεσμοί (εθνικοί και υπερεθνικοί) που υψώνονται στο έδαφος των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής είναι δομικά καθορισμένοι από τον εκμεταλλευτικό τους χαρακτήρα, όπως όλοι οι θεωρητικοί του μαρξισμού (από τον Μαρξ και τον Λένιν ως τον Γκράμσι και τους νεότερους) έχουν αποδείξει. Μπορεί η μορφή τους να καθορίζεται από τις συνθήκες της ταξικής πάλης και τα ειδικά χαρακτηριστικά του κάθε κοινωνικού οικονομικού σχηματισμού αλλά το περιεχόμενό τους καθορίζεται από τη σχέση τους με τις σχέσεις παραγωγής.

Αν το «εθνικό κράτος» στέκεται «έξω» και «πάνω» από την κοινωνία, αν συγκροτείται ιεραρχικά ώστε να εξασφαλίζεται η συγκεντρωτική διεύθυνση των κορυφών του, που ανήκουν στην αστική τάξη, απέναντι στο προσωπικό του, αν διατηρεί απόλυτα στεγανούς τους πιο βασικούς μηχανισμούς εξουσίας (δικαιοσύνη) και βίας (στρατό, αστυνομία, μυστικές υπηρεσίες), αν η κοινοβουλευτική αντιπροσωπευτικότητα αδειάζει από περιεχόμενο και γίνεται ένα αδειανό πουκάμισο, με τη συνολική αντιδραστικοποίηση του συστήματος, τότε στο υπερεθνικό επίπεδο της ΕΕ, αυτά τα στοιχεία ισχύουν 100 φορές περισσότερο.

Στην ΕΕ, το «κοινοβούλιο» είναι διακοσμητικό, η μη εκλεγμένη γραφειοκρατία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής έχει αυτοανακηρυχτεί σε πραγματική εξουσία, οι 30.000 λομπίστες είναι θεσμικά αποδεκτοί, στις συνθήκες είναι ενσωματωμένος ο πιο άγριος καπιταλισμός. Είναι η ΕΕ των πολυεθνικών, της εκμετάλλευσης, του πολέμου, του ρατσισμού, της φασιστικής απειλής, της περιβαλλοντικής και κλιματικής καταστροφής. Η σχέση ΕΕ και ΝΑΤΟ είναι δύο όψεις του ίδιου αιματοβαμμένου ιμπεριαλιστικού νομίσματος.

Η όξυνση της ταξικής πάλης θα κορυφωθεί σε ενδεχόμενη απειθαρχία, ρήξη και αποχώρηση από την ΕΕ. Ο ανασχεδιασμός της παραγωγικής διάρθρωσης και του προσανατολισμού της οικονομίας με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες, με εθνικοποίηση των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων και στους τρεις τομείς της οικονομίας (αγροτική παραγωγή, βιομηχανία, υπηρεσίες) και επιβολή εργατικού ελέγχου με προοπτική την πλήρη κοινωνικοποίησή τους είναι η κατεύθυνση που συμφέρει την κοινωνική πλειονότητα και έχει το δικαίωμα να την επιβάλει. Αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με γενικευμένο, αποφασιστικό, κοινωνικό και πολιτικό αγώνα που θα στοχεύει πολιτικά αστικές κυβερνήσεις, κεφάλαιο και ΕΕ — στο σύνολό του το πρόγραμμα αυτό μπορεί να υλοποιηθεί από την εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της.

Μια ανατροπή αυτού του τύπου στην Ελλάδα μπορεί να πυροδοτήσει ανατροπές και σε άλλες χώρες της

Ευρώπης και να δημιουργήσει τελικά πολιτικές προϋποθέσεις για μια σοσιαλιστική-κομμουνιστική διεθνοποίηση. Μια πραγματικά ελεύθερη Ευρώπη, απαλλαγμένη από τους εθνικισμούς, τον πόλεμο και τον θρησκευτικό φανατισμό, μπορεί να είναι μόνο η Ευρώπη που καταργεί την ανισοτιμία και τους ανταγωνισμούς των λαών, μια Ευρώπη που υψώνεται πάνω από τη βάση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, με την ανατροπή του καπιταλισμού. Αυτό είναι το δικό μας όραμα για την Ελλάδα, τα Βαλκάνια, την Ευρώπη και τον κόσμο ολόκληρο.

Στο ψευτοδίλημμα «ΕΕ ή εθνική απομόνωση και αναδίπλωση», που είναι η μόνιμη επωδός της προπαγανδιστικής μυθολογίας των αστικών κυβερνήσεων και κομμάτων, εμείς απαντάμε: «Έξοδος από την ΕΕ, πιο κοντά με τους λαούς της Ευρώπης, όλο και πιο μακριά από τους δυνάστες μας, που μας σέρνουν σε πόλεμο και κοινωνική καταστροφή».

Κώστας Τριχιάς, υποψήφιος ευρωβουλευτής, ΑΝΤΑΡΣΥΑ-Ανατρεπτική Συνεργασία